

Sygn. akt I CSK 463/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa D. S.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w W.
o nakazanie, ustalenie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Ze względu na to, że jest to etap postępowania poprzedzający merytoryczne rozpoznanie skargi przez Sąd Najwyższy art. 398⁹ § 2 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze kasacyjnej odrębnego elementu, tj. wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wraz uzasadnieniem. Skarżąca nie uzasadniła w sposób należyty wystąpienia w sprawie przesłanki skutkującej przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci „oczywistej zasadności”. Oczywiście naruszenie prawa nie można utożsamiać nawet z rażącym jego naruszeniem.

Choć skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.) Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie

nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.).

Skarżąca przeoczyła, że zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Zatem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Tymczasem szereg argumentów powoływanych przez skarżącą w uzasadnieniu skargi kasacyjnej dotyczy sposobu dokonania przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Nie można uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona z dwóch względów, po pierwsze powódka nie ma ciepłej wody dlatego że odmówiła zgody na dokonanie wymiany w mieszkaniu rur ją doprowadzających, po wtóre wstrzymanie w 2009 r. założenia kaloryferów nastąpiło tylko do czasu uregulowania przez nią zaległości z tytułu opłat eksploatacyjnych. W świetle dokonanych ustaleń powódka w zaistniałej sytuacji może uzyskać przyłącze ciepłej wody po wymianie rur na jej koszt oraz wymianę kaloryferów po uregulowaniu zaległości.

W tym stanie rzeczy zastosowanie przez Sądy meriti w sprawie art. 488 § 2 k.c. nie stanowiło naruszenia prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Naruszenie art. 5 k.c. nie może stanowić samodzielnego źródła roszczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]
jw